

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

17. MARTS 2018

Kender du den om Jesper og Mona?

Af Ove Eriksen

Jesper Ravn mødte Mona, og det kom der en sang ud af, da Søren Kragh-Jacobsen komponerede "Kender du det", til albummet "Hinkeruder på motorvejen" i 1975. Den historie var et tilbagevendende emne i koncerten med Mads Westfall, der har sat sig for at finde ud af, hvordan det siden hen er gået de to unge i livet. Men mere om det senere.

Ved showets start fortalte Mads, at han er meget inspireret af musikken fra 1970erne, og der skulle ikke lyttes til mange numre fra scenen, før det stod lysende klart, at han elsker de såkaldte "undersættelser", hvor en udenlandsk tekst bliver omsat til danske ord, der lyder næsten som de originale.

Det kom tydeligst til udtryk i det hylende morsomme **POT**-pourri, som sluttede første afdeling. For eksempel "**Jord ind i armen, av ...**" (*You're In The Army Now – Status Quo*), "**Handler I med kager?**" (*Handle With Care – Travellin' Wilburys*) og "**Hvor 'der lort?**" (*Waterloo – ABBA*).

Senere fik vi hans undersættelse af *Elvis Presley's "In The Ghetto"*, der var blevet til "**Ned' i Netto**", og *George Michael's "Faith"*, med titlen "**Det' så godt at ha' fedt**".

Men også den finurlige Shu-bi-dua-agtige legen med ord, mestrer Mads: f.eks. blev Creedence Clearwater Revivals ikoniske "*Proud Mary*" til "**Rullemarie**". Helt hysterisk blev det i Harry Belafontes "*Banana Boat Song*", som den norske komiker Rolv Wesenlund (aka Fleksnes) gjorde berømt via det indledende råb "Day-O". Hos Mads var det blevet til: "**Deo -hvor er min deo?**"

Ganske vist var 1970erne ikke protestsangens årti – det var mest i 1960erne, at store protestprofeter slog igennem, såsom Bob Dylan, P.F.Sloan, Joan Baez og Phil Ochs. Mads gjorde sig til talsmand for, at man nu – i 21. århundrede – i stedet burde hylde tingenes tilstand gennem **acceptsange**, f.eks.: "**Der er intet**

galt i Danmark”, ”De multinationale (Internationale)”, ”De voksne bli’r aldrig rigtig bange”, ”It’s A Soft Sun A-gonna Shine” og ”Det er en varm tid”. Naturligvis afsluttet med en knyttet næve og et ”Blå front!”

Den kendte pianist og sanger Billy Joel fik en særlig afdeling, for ”hvordan kan det være, at en lille halvskaldet, småfed pianist kan score så mange smukke kvinder?”

Det kan en guitarist naturligvis ikke have siddende på sig, så Joel’s pragtfulde ”Piano Man” var selvfølgelig blevet til **”Guitarmand”**. Det var også en af Billy Joels kendteste sange ”(I Want You) Just The Way You Are”, der havde fået den mest ublide medfart i en ny tekst, hvor kvinden næsten ikke kunne have flere fejl og mangler.

Masser af spas og løjer, så var det helt rart med en eftertænksom tekst ind imellem. Mads havde taget fat i en tekst af Björn Afzelius, ”Tanker i Havana” og omsat den til **”Tanker i Hareskov”** (Mads bor i Hareskovby), hvor han reflekterer over, hvor godt, vi har det i Danmark, mens nøden er til at få øje på andre steder. En meget smuk melodi og en velskrevet tekst.

Så tilbage til turtelduerne fra 1975: Mads bekender sig til rollen som professionel lejrballssanger, og den ultimative sang til lejrballen er **”Kender du det”** – også kendt som ”Mona, Mona, Mona”. Den skulle vi naturligvis høre og også deltage i – det var vel lejrball!

En del år senere mødes de to igen, denne gang på en arbejdsplads, hvor Jesper pludselig får en ny kollega, nemlig Mona. På trods af, at ”*min kone er helt fin og vi har lige fået ny bil*”, blusser den gamle flamme op igen, og katastrofen lurser i sangen **”Kender du det ... de ja vu?”**, men hvad sker der nu?

Showet var ved at være forbi og Mads forlod scenen. Imidlertid lod den stående ovation til at overbevise ham om, at han måtte give en lille én mere (det hjalp angivelig også, at Lotte havde fortalt ham, at han ikke fik blomster, før han havde givet et ekstranummer).

Og her fik vi så den foreløbige afslutning på føljetonen om Jesper og Mona med sangen **”Kender du – så husker jeg”**. Der er gået yderligere nogle år, og nu har Jespers kone fået nok af at høre på hans længselsfulde sukken efter Mona (og der var vist også noget med en SMS?!). Hun har forladt ham, og nu kan han omsider flytte sammen med Mona, men er det nu også lykken ...? Der kommer muligvis en endelig slutning, når de to flytter på plejehjem.

Mads fortalte i øvrigt bagefter, at han har spillet det seneste nummer ved forskellige lejligheder, og dér mødt blandede reaktioner, fordi mange faktisk har oplevet noget af det, han beskriver: utroskab, skilsmisse etc.

Men han turde godt spille den her, for tidligere i showet havde han fået bekræftet, at hovedparten af publikum befandt sig i ”urimeligt lange forhold” (d.v.s. sølvbryllup og derover).

Han redegjorde ved den lejlighed for de tre niveauer af forhold, hvor fællesnævneren var koden MMA: 1) et nyt forhold betyder MMA morgen-middag-aften; 2) et mellemlangt forhold: marts-maj-august; 3) et urimeligt langt forhold: måske-mortens-aften.

Mads Westfall var et særdeles behageligt bekendtskab. Glimrende guitarist og sanger med en dejligt tydelig og præcis diktion.

Med en baggrund som jurist lå det ellers ikke lige for, at han skulle ende som musiker/entertainer, men født ind i et hjem med klaver og med en lillebror, Tue

West, der tidligt valgte musikervejen, var det en karrieremulighed, der hele tiden var for hånden.

Og lysten til at stå på scenen og underholde har været der hele tiden, så ved siden af et lederjob i Kulturministeriet, har Mads Westfall været at finde i den danske underholdningsbranche de seneste snart 30 år: først som den ene halvdel af den musikalske stand up-duo "Strengedrejerne" (*undersat fra: Drengestregene*), der var fast inventar i Tivolis Vise Vers Hus i 1990'erne; senere som en tredjedel af "Halfdanskerne", der tidligere har besøgt Kulturhuset, og nu som solist.

Mads opgav sit faste job i Ministeriet i 2008 for at hellige sig underholdningen, og er nu omrejsende troubadour/entertainer, hvor han stadig er ude sammen med sin gl. makker Steen Svanholm i "Strengedrejerne", i "Halfdanskerne" og sammen med harmonikaspilleren Lars Grand, fra netop Halfdanskerne, i "Westfall og Grand". Læg dertil solo-engagementerne, og vi har i sandhed at gøre med en mand med mange jern i ilden, - eller måske skulle man, med det, der kunne være hans egne ord, sige: meget ild i hjernen!

Endnu en gang, fremragende underholdning i MusikOasen, og nu glæder vi os til sæsonafslutningen med ABBA-show, fredag 11. maj.